

fordobledes ved lov nr. 194 af 12. april 1949, således at de nu udgør 4 kr., når fraværelsen fra hjemmet ikke varer 4 timer, og ellers 12 kr. med tillæg af 6 kr. for hver 6 timer, de ud over 12 timer er fraværende fra hjemmet. Syns- og skønsmændene har endvidere krav på godtgørelse for andre udlæg og sportelmæssig betaling for deres forretning. Har denne udkrævet særlig møje eller tidsanvendelse eller særlige fagkundskaber, kan retten forhøje betalingen efter sit skøn.

For så vidt angår godtgørelse i anledning af møde for retten synes der ikke at være tilstrækkelig grund til at gøre forskel på vidner og syns- og skønsmænd, og det foreslås derfor at overføre reglerne om vidnegodtgørelse til også at gælde for syns- og skønsmænd. Denne ligestilling betyder bl. a., at syns- og skønsmændene får godtgørelse for tidsrejse, selv om det ikke er nødvendigt for dem at rejse mere end 3 km fra deres hjem for at nå retten.

Fastsættelsen af vederlaget til syns- og skønsmændene for udførelsen af hvervet foreslås i overensstemmelse med, hvad der allerede gælder i praksis, overladt til rettens skøn. De takster, der henvises til i den gældende bestemmelse, findes i sportelreglementet af 1814 og er forlængst forældede. Det vil være naturligt, at retten ved fastsættelsen af vederlaget tager hensyn til, hvor lang tid udførelsen af hvervet har varet, og man har derfor ikke fundet det nødvendigt at give særlige regler om ydelse af tærepeng under udførelsen af hvervet. Man har på tilsvarende måde ikke ment det påkrævet at give særlige regler om godtgørelse af syns- og skønsmændenes rejseudgifter i forbindelse med udførelsen af hvervet. Syns- og skønsmændenes udlæg hertil må behandles som ethvert andet udlæg.

Den nugældende bestemmelse i § 211, stk. 4, hvorefter syns- og skønsmænd uden for de tidligere i bestemmelsen nævnte betalinger under den i straffeloven § 144 bestemte straf intet må modtage af parterne, er udeladt som overflødig. § 144 gælder under udøvelse af offentlig tjeneste eller hverv og finder derfor allerede efter sit indhold anvendelse på syns- og skønsmænd.

Til nr. 17.

I det samtidige forslag til ændring af straffeloven (forslagets nr. 13) foreslås regler om betingede domme uden straffastsættelse. Såfremt den dømte overtræder vilkår i en sådan dom, kan retten efter den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 60, stk. 1, nr. 3, ved dom fastsætte straf for det forhold, hvori han er fundet skyldig ved den betingede dom. Uanset at disse sager således foreslås afgjort i

domsform, må det anses for bedst stemmende med den gældende procesordning, at de behandles uden medvirken af domsmænd. Skyldspørgsmålet vedrørende det begåede straffbare forhold er afgjort ved den betingede dom, og sagerne om idømmelse af straf efter vilkårsovertrædelse kan for så vidt sidestilles med de i § 925 omhandlede tilståelsessager, der behandles uden medvirken af domsmænd. Endvidere har de væsentlig lighed med de i straffelovens § 70, stk. 3, omhandlede sager angående ændring ved retskendelse af foranstaltninger idømt i medfør af samme lovs § 70, stk. 1; disse sager behandles uden medvirken af domsmænd.

Til nr. 19 og 21-23.

I det samtidige forslag til ændring af straffeloven foreslås dennes kap. 5 (§§ 25-30) om påtale ophævet, idet de fleste af disse regler mest hensigtsmæssigt placeres i retsplejelovens kap. 65. Det foreslås dog, at straffelovens § 25 udgår som overflødig, jfr. retsplejelovens § 720, og at straffelovens § 29 overføres til samme lovs § 96.

Ved forslagene nr. 19 og 21-23 foreslås straffelovens §§ 26-28 overført til retsplejeloven.

Til nr. 20.

Ændringen af § 721 er i det væsentlige kun en à jour-føring under hensyn til ændringer i den øvrige lovgivning. Dog foreslås enkelte realitetsændringer. Sager angående overtrædelse af straffelovens §§ 131 og 291, stk. 1 og 3, der efter de gældende regler er statsadvokatsager, skal efter forslaget fremtidig behandles som politisager. Denne ændring må anses for begrundet under hensyn til de nævnte sagers beskaffenhed. Straffelovens § 131 angår navnlig udøvelse af erhvervsvirksomhed uden fornøden offentlig bemyndigelse, og § 291 fastsætter straf for hærværk m. v.; det bemærkes, at sager angående hærværk af betydeligt omfang (§ 291, stk. 2) efter forslaget fortsat skal behandles som statsadvokatsager.

Til nr. 24.

Efter den gældende bestemmelse i § 723, stk. 1, nr. 1, kan statsadvokaterne frafalde tiltale „i tilfælde, hvor lovgivningen indeholder særlig hjemmel for, at offentlig påtale under visse betingelser kan bortfalde, uden at justitsministerens samtykke dertil kræves“. Denne bestemmelse omfatter bl. a. tiltalefrafald efter straffelovens § 30 og forsorgslovens § 150. Efter den førstnævnte bestemmelse kan påtalemyndigheden, hvis sigtede var under 18 år på gerningstidspunktet, bestemme, „at påtale bortfalder på betingelse af, at den pågældende undergives børneforsorg eller undtagelsesvis i et nærmere